

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sponsalia Et Matrimonium

Schmalzgrueber, Franz

Ingolstadii, 1726

§. II. De Nuptiarum Secundarum Benedictione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75229)

- vi cit. v. fin. Gobat n. 642. Reiffenstuel n. 29.*
- 29 *Ad Rationem dubitandi dico, Regulam illam solum procedere de dubio pratico, in quo nemo operari licite potest; non verò de dubio speculativo, quale est in casu praesenti, cum solum dubitetur, an sint veri conjuges, non verò, an licitus sit eo casu conjugij usus, quippe quæ tunc Jus ipsum concedit c. inquisitioni cit.*
- 30 *Quæritur 9. quid faciendum conjugij, qui secundas nuptias iniit bona quidem fide, sed postea rescit, suum, vel alterius conjugem adhuc vivere, aut vixisse tempore contracti secundi conjugij? R. Si id moraliter certò intelligat, illico abstinere debet ab omni carnali commercio cum consorte Matrimonij posterioris, etiamsi Ligaminis necdum dissoluti impedimentum, & ex illo provenientem nullitatem probare nequeat. Proceditque hoc, etiamsi ad debiti redditionem eujuscunque mali comminatione compellatur; nam potius omnia mala, & ipsam etiam Excommunicationem sustinere humiliter debet, quàm debitum reddere can. ad bellicam 1. fin. caus. 34. q. 1. c. litteras 13. v. porro de restit. Spoliat. c. inquisitioni cit. c. Dominus 2. b. tit. Sanch. l. 2. de Matr. D. 39. n. 2. Perez D. 53. sect. 1. n. 5. Vivian. in c. 2.*

b. tit. v. § si postmodum, Barbosa. ibid. n. 2. Gobat l. cit. n. 637. Zcefi, hic n. 7. Honor. n. 9. Wiestner n. 19. Reiffenstuel n. 30. Ratio est, quia Matrimonium posterius, superflite priore conjugè, invalidum est, & carnale commercium in taliter conjunctis fornicarium, ac illicitum, quod proinde nullo casu reddi licitum potest.

Interest tamen, an conjux prioris Matrimonij adhuc vivat, an vixerit quidem tempore contracti secundi Matrimonij, jam verò vivere desierit. Nam in primo casu ante mortem conjugis primi conjugium secundum convalescere nequit propter Impedimentum Ligaminis, quod non nisi morte dissolvitur. In secundo casu, ut in Matrimonio hoc altero manere possint, cum illud invalidè contractum sit, nec per mortem solum conjugis prioris convalescat, opus est, ut consensu per verba de praesenti ab utroque conjugè renovato, ratificetur; tum enim in eo perseverare, illòque uti licite poterunt Wiestner hic n. 20. § 21. qui n. 22. bene addit, in utroque casu prolem, à talibus conjugibus, qui bona fide, & praemissis Denuntiationibus Matrimonium contraxerunt, susceptam, habendam pro legitima, prout dictum est supra Tit. 17. n. 11 § seqq.

§. II.

De Nuptiarum secundarum Benedictione.

S U M M A R I U M.

32. *Quid intelligatur nomine Benedictionis Nuptiarum?*
33. 34. *Quis benedicere debeat Nuptias?*
35. *An Benedictio nuptialis primis Nuptijs necessario sit adhibenda?*
36. *An, & quomodo peccet, qui sine hac contrahit Matrimonium?*
37. *Vel contractum consummat?*
38. 39. 40. *An, Jure Ecclesiastico spectato, liceat secundis Nuptijs Benedictionem imperitari?*
41. 42. *Quid liceat, attentis consuetudine, circa secundarum Nuptiarum Benedictionem?*
43. 44. *An, quando priores Nuptie, in quibus uterque conjux Benedictiones accepit, reperiantur irritæ, istæ in posterioribus sint repetendæ?*
45. *Quam poenam incurrat Sacerdos, Benedictionem Secundis Nuptijs imperitiam in casu non permisso?*
- 32 *Quæritur 1. quid intelligatur nomine Benedictionis nuptiarum, an honestè, & in quem finem adhibeatur? R. 1. Nomine Benedictionis hic veniunt ceremoniæ, & preces, atque oblationes Sacræ, in solemnitate nuptiarum adhiberi solitæ can. aliter 1. caus. 30. q. 5. 2. Adhibentur nuptijs saltem primis convenientissimè ab Ecclesia, cum in hoc exemplum sequatur ipseus DEI, Protoparentes nostros in Paradiso benedicientis. Hinc meritò Trid. sess. 24. can. 11. de Sacr. Matr. eos, qui Benedictiones, & alias ceremonias, in nuptijs adhiberi solitas, damnant, Anathematè ferunt. 3. Sunt autem institutæ hæc Benedictiones, tum ad*
- Sacramenti honorem, tum ut novis Sponsis necessariam gratiam DEUS imperitatur ad conjugij onera sustinenda, & educandam Christianè sobolem.*
- Quæritur 2. quis benedicere nuptias debeat? R. Ex Decreto Trid. sess. 24. c. 1. de reform. Matr. v. præterea impendendæ sunt à proprio Parocho, & à nullo alio, nisi de licentia Ordinarij, vel Parochi, non obstante quacunque consuetudine etiam immemoriali, vel privilegio. Quodsi alienus Parochus, vel quicumque alius Sacerdos, sive secularis, sive regularis, etiamsi id sibi ex consuetudine immemoriali, vel privilegio licere contendat, alterius Parochiæ Sponsis, sine*

sine Parochi proprij, vel Ordinarij licentia benedictiones impertiri ausus fuerit, manet ipso Jure tamdiu suspensus, quamdiu ab Ordinario ejus Parochi, à quo Benedictio suscipienda erat, ut *ibidem* decernitur.

34 Quando contrahentes diversarum Parochiarum sunt, putant aliqui cum Cevallos *q. 604. n. 148.* Benedictionem impertendam à Parocho mulieris. Sed melius cæteri cum Sanch. *l. 7. de Matr. D. 82. n. 4.* Pihing *hic n. 11. not. 2.* Schambog. *ib. n. 5.* docent, sufficere Parochum utriusvis contrahentis; quia eodem verborum tenore in *Trid. l. cit.* exigitur, ut proprius Parochus interfit Matrimonio, & ut Benedictionem conferat: sicut ergo ad prius sufficit Parochus utriusque contrahentis, ita & ad posterius.

35 Queritur 3, an Benedictio nuptialis primis Nuptijs necessariò sit adhibenda? Benedictio hæc necessaria est, non quidem ad valorem conjugij, sed ex necessitate præcepti, ut colligitur ex *can. nostrates 3.* & *can. Sponsus 5. caus. 30. q. 5.* idque approbat Ecclesiæ consuetudo, juxta quam Sponsi in omnibus Dioccesibus compelluntur Benedictiones nuptiales recipere: quod non possit fieri, si solum esset consilium, ut fateantur omnes DD. teste Sanch. *l. 7. de Matr. D. 82. n. 6.* Neque majorem, quam præcepti necessitatem probat textus *can. aliter 1. caus. 30. q. 5.* ubi dicitur, aliter conjugium non fore legitimum; nam, ut DD. communiter explicant, id intelligendum est, quòd non sit Legibus Ecclesiasticis conforme, quibus benedici Nuptiæ primæ præcipiuntur.

36 Qualiter verò per omissionem hujusmodi Benedictionis peccetur, non convenit inter DD. Waldensis *de Sacram. c. 133. n. 3.* & nonnulli alij putant omissionem istam esse graviter peccaminosam, ducti *can. aliter cit.* *can. nullus 2.* & *can. Sponsus 5. caus. 30. q. 5.* quibus Benedictiones nuptiales seriò præcipiuntur. Alij contra cum Navarr. *Man. c. 22. n. 83.* existimant, eam omissionem ab omni culpa immunem esse, ob *Trid. y. præterea cit.* ubi S. Synodus Sponfos ad Benedictionis receptionem solummodo hortatur. Tenenda via media, & dicendum, omissionem istam quidem, sedulo contemptu, vacare culpâ mortali, quòd non sit res gravis, & *Trid. l. cit.* non utatur verbis gravem obligationem significantibus; quia tamen sine aliquo fidelum scandalo omitti vix potest, omissionem istam non omni vacare culpâ. Ita Sor. *in 4. dist. 28. q. 2. art. 2. §. postrema*, Sanch. *D. 82. cit. n. 2.* Perez *D. 43. de Matr. sect. 10. n. 4.* Gobat *tr. 10. n. 562.* Pih. *hic n. 11. not. 3.* Schamb. *n. 5.* Wiestn. *n. 26.* cum alijs, Dixi, *secluso contemptu*; nam si ex contemptu omittatur Benedictio nuptiarum, esset peccatum mortale. Contemptus autem tunc fieri censetur, quando

quis omitteret has Benedictiones, quia eas nihil facit, acsi essent res viles, & vanæ, Sanch. *l. cit.*

Similiter culpam venialem ad summum committit, qui Matrimonium contractum ante Ecclesiæ Benedictionem consummat: imo, ut Sanch. *l. 3. de Matr. D. 12. n. 7.* docet, ne venialem quidem; sed aliquando etiam sanum erit consilium, consummare ante Benedictionem, quando illa ex causa iustâ differtur, & periculum incontinentiæ est. *Excipitur. 1.* si ex contemptu consummetur Matrimonium ante Benedictionem Ecclesiæ: sed hic, ut constituat culpam mortalem, debet esse gravis, qualem *n. præc.* descripsi. Sanch. *n. 8.* *Excipitur 2.* nisi scandalum sequatur; tunc enim ita consummans peccabit graviter, vel leviter, pro quantitate scandalii. Sanch. *n. 9.* *Excipitur 3.* nisi Excommunicatio lata sit in ea Diocesi adversus consummantes, non præmissis Benedictionibus: sed, ut bene notat Sanch. *n. 10.* non apparet, quomodo hæc Excommunicatio justificari possit, cum fieri illa non possit, nisi ubi adest materia imponendi præceptum ad mortale. Talis autem non videtur adesse in casu præsentis, cum ipsum *Trid. l. cit.* solum hortetur conjuges, ut ante Benedictionem Sacerdotalem, in templo suscipiendam, in eadem domo non cohabitent.

Queritur 4, an, Jure Ecclesiastico spectato, liceat secundis Nuptijs Benedictionem impertiri? Variæ sunt DD. sententiæ; nam 1, aliqui cum *Greg. Lopez* volunt, etiam secundis Nuptijs impertendam Benedictionem, si iustæ sint: & hinc Jura, quæ illam adhiberi prohibent, contendunt intelligenda solum de secundis Nuptijs, dum primæ constant. *Rationem* dant; quia cum Benedictio hæc Sacramentum non sit, nihil obstat, quin iterari possit. 2, Alij cum *T. berna* docent, eandem neque in iustis nuptijs adhiberi posse ob generalitatem *c. vir autem 3. b. tit.* & pœnam Capellano, seu Parocho, hujusmodi nuptias benedicens statutam *c. capellanum 1. eod. 3.* non pauci cum *Covarruvia* contendunt, si uterque, vel alter conjux in primis nuptijs Benedictionem accepit, non debere in secundis Nuptijs Benedictionem impertiri; secus autem, si neuter conjux in primis nuptijs Benedictionem accepit: *Primi membri* rationem dant, quia pars benedicta ob communicationem, quam conjuges habent inter se, Benedictionem suam transfundit in non benedictam: *pro secundo* hanc rationem afferunt, quòd non videantur ejusmodi privandi Spirituali illo fructu, qui per ejusmodi Benedictiones confertur. 4, Nonnulli cum *S. Tboma* distinguunt inter casum, quo ad nuptias secundas transit vir tantum, ducique virginem, & inter casum, quo uterque vel saltem femina; nam in primo casu admittunt Benedictionem repeti posse, negant in secundo. *Rationem* discriminis sumunt ex significatione Sacramenti

Matrimonij; nam Matrimonium consummatum significare debet conjunctionem Christi cum Ecclesia: quæ significatio non ita perfecta salvatur, si mulier binuba sit; melius autem salvatur, si vir sit binubus: quia Christus, etsi unam Ecclesiam Sponsam habeat, habet tamen plures personas desponsatas in una Ecclesia.

39 Ex his Sententijs tertiam prælegit Sanch. n. 15. & merito; nam erui sufficienter videtur ex c. *vir autem* cit. ibi. *Vir autem, vel mulier ad bigamiam transiens non debet à presbytero benedici; quia cum alia vice benedicti sint, eorum Benedictio iterari non debet*: ubi textus loquitur disjunctivè, *Vir, vel mulier*. Ergo ubi alteruter Benedictionem accepit in primo conjugio; ejus iteratio, spectato Jure communi, prohibetur. *Neque obstant verba ad bigamiam transiens, quasi bigamia sit fundamentum prohibitionis; cons. cum hoc casu uterque fiat bigamus, nihil interfit, an Benedictio unus eorum accepit, an verò nullus*. Nam contra est, quia textus non innititur bigamiæ, sed sensus est: *sive vir sive mulier secundas nuptias contraxerit, si unus eorum in primis benedictus fuit, Benedictio non esse iteranda*. Minus obstat, quòd textus dicat in plurali, *Quia cum alia vice benedicti sint, & sic videtur petere utriusque in primis nuptijs benedictionem; nam intelligendum hoc est in sensu verborum præcedentium, nempe disjunctivo*.

40 In vera hujus prohibitionis ratione assignanda multum laborant hujus sententiæ Patroni. Illa, quæ n. 38. relata est, videtur inefficax; quia licet vir communicet uxori actiones Spirituales juxta c. *Martinus 4. de Cognat. Spirit.* non tamen communicat passionem, ut tradunt *ibidem* DD. Deinde id, quod dicitur, partem benedictam transfundere benedictionem suam in partem non benedictam, procedit tantum, quando fit perfecta rerum commixtio, ut quando aqua non benedicta miscetur benedicta; qualis commixtio non fit per Matrimonium consummatum viri, & femine, quippe quæ Metaphorica tantum est. Quare vera prohibitionis ratio, ut cum pluribus alijs existimat Sanch. n. 16. erit, quòd dedecet, solennes rerum, aut personarum Benedictiones, ut sunt consecratio Ecclesiæ, Altarium, Virginum, Nuptiarum, iterari in eadem re, vel persona, ne vilipendantur. Iteraretur autem in eadem persona Benedictio nuptialis, si impertiretur secundis nuptijs, uno Sponsorum jam benedicto in primis; quia non potest unus benedictus, quin etiam benedicatur alter Sponsorū, Ergo &c.

41 Quæritur 5. quid liceat, attenda consuetudine, circa secundarum Nuptiarum Benedictionem? Ex consuetudine (imò alicubi ex particularibus Diocesum Statutis) Benedictio Sacerdotalis secundis Nuptijs passim impenditur, quoties ea à Sponfa, & alicubi etiam à Sponso antè recepta non fuit, adeo,

ut eo solum casu omittatur, quo illa antè recepta jam fuit ab utroque. Atque hæc consuetudo est approbata in *Extrav. Concertationi Joannis XXII.* quæ nondum typis edita est, sed refertur apud Sanchez l. 7. de Matr. D. 82. n. 23. in qua declaratur, quòd licet vir, vel mulier, ad secundas nuptias transiens, benedicti non debeat, cum aliis sit benedictus, contrahens tamen secum benedicti debet; quia si forsitan alter eorum, vel ambo, ad secundas nuptias transientes, in primis benedicti non fuerint, danda erit Benedictio in secundis. Et sic ubique servari ajunt DD. cit. apud Sanch. l. cit. qui n. 24. addit, ejusmodi consuetudinem, ut in secundis nuptijs Benedictio impendatur, quando unus tantum est benedictus in primis. non obligare sub præcepto, sed posse tunc Benedictionem omitti in secundis Nuptijs.

Optimè fecerit, qui Rituali Diocesis suæ se accommodaverit; ex his enim consuetudines cujusque Diocesis perspicui possunt: unde in dubio illa sunt inspicienda. In Frisingensi Diocesi juxta Rituale ejusdem c. 9. membr. 1. §. 8. ita disponitur: *Caveat Parochus sub pena suspensionis, ipso facto incurrenda, ne quando conjuges in primis nuptijs Benedictionem acceperunt, eos in secundis benedicat*. Concedit tamen ibidem secundarum Nuptiarum Benedictionem, si vir secundam, uxor verò primam vice nubat; non item si uxor secundam, & vir prima vice nubat. Reiffenstuel h. n. 33.

Quæritur 6. an quando priores nuptiæ, in quibus uterque conjux Benedictiones accepit, reperiantur irritæ, fiat in posteribus repetenda? Affirmativa videtur probari ex eo, quia deficiente principali, etiam deficiente accessorio debet l. *cum principalis 178. ff. de R. J.* at Benedictiones sunt accessorie Matrimonio.

Sed dicendum, non esse repetendas, Ita Hofst. in *Summ. b. tit. n. 3. v. sed contra*, Paludan, in 4. dist. 42. q. 3. art. 1. concl. 2. n. 6. Rosell. *V. nuptie n. 3. Sylv. V. eod. q. 3. Sanch. l. 7. de Matr. D. 82. n. 26. Proceditque hoc*, ut idem Sanch. l. cit. advertit, sive sint iidem conjuges, qui inter se invalidè contraxerunt, & sublato jam impedimento, volunt instaurare prius illud Matrimonium, sive uterque aliud Matrimonium irritum inisset receptis Benedictionibus, & nunc inter illos aliud Matrimonium celebretur.

Ratio est, quia Benedictio non proprie impenditur Nuptijs, sed personis, ut constat ex c. *Vir autem 3. b. tit.* ubi interdicitur Benedictio secundarium Nuptiarum, si semel ab alterutro contrahentium recepta est, ne repetatur Benedictio. Atqui si Nuptijs proprie impertiretur Benedictio, non diceretur repetita in secundis, cum istæ à primis prorsus diversæ sint.

Ad Argumentum contrarium dico Regulam illam procedere, quando veritas accessorij pendet ex principali: quòd hic non contingit; nam cum, ut dictum est, Benedictio

4) No personis, non nuptijs propriè impendatur, licet nuptiæ irritæ fuerint, Benedictio tamen suum valorem, & effectum sortita est.

Queritur 7. quam poenam incurrat Sacerdos, Benedictionem secundis nuptijs impertiens in casu non permisso? Aliqui putant eum incurrare Suspensionem ab officio, & Beneficio, ferendæ quidem Sententiæ, sed postquam lata hæc est, reservatam ob *c. Capellanum 1. b. tit.* Sed quia hæc poena nimium gravis est, & delicti qualitatem videtur excedere, hinc alij cum Joann. Andr. *ibid. n. 1. v. suspensum*, Alex. de Nevo *n. 6.* Angel. *v. Nuptia fin.* Diaz *pract. c. 74. n. 2.* Menoch. *de arbitr. c. 417. n. 8.* Sanch. *l. 7. de Matr.*

§. III.

De Secundarum Nuptiarum Pœnis.

S U M M A R I U M.

46. &c. Pœnæ binubentibus Jure Imperiali aliquæ statuta sunt in favorem Liberatorum primi Matrimonij.

51. &c. Aliæ in odium præmaturi, & inconsulti transitus ad secunda Vota.

57. &c. Primi generis pœnæ etiamnum vigent.

60. &c. Secundi generis per Jus Canonicum sublatae sunt.

46) Queritur 1. quanam pœnæ binubentibus Imperiali Jure statuta sint? R. Hæc duplicis generis sunt; nam quædam Liberatorum, ex priori Matrimonio susceptorum, favorem duntaxat, & utilitatem spectant, conf. cessant, nullis existentibus Liberais, vel his ante parentem binubum mortuis *l. femina 3. §. illud 1. C. b. tit.* aliæ odium, & punitionem præmaturi, & inconsulti transitus ad Vota secunda respiciunt.

Primi generis quinque omnino sunt. Et 1. quidem uxor (idem dicendum de marito ob rationis paritatem, & textum expressum *l. generaliter 5. pr. & §. in his 1. ff. b. tit.*) amittit dominium omnium eorum, quæ mortui mariti liberalitate, aut ultimæ Voluntatis dispositione accepit, eorumque solummodo Usumfructum retinet, proprietate Liberais, ex priorè Matrimonio procreatis, servatâ *l. femina 3. & l. hac editâli 6. §. bis illud 1. C. b. tit.* Bartol. *in l. femina cit. pr. n. 2.* Ancharan. *in c. fin. b. tit. n. 8.* Covar. *p. 2. de Sponsal. c. 3. §. 9. n. 7.* Sanch. *l. 7. de Matr. D. 88. n. 2.* Gutier. *de Matr. c. 108. n. 23.* Laym. *l. 5. tr. 10. p. 3. c. 6. n. 10. concl. 2.* Palao *tr. 28. D. 4. p. 13. §. 3. n. 1.* Gonzal. *in c. fin. b. tit. n. 5.* Engl *hic v. secundi generis*, Pirhing *n. 9.* König *n. 8.* Wiestner *n. 32.* Reiffenstuel *n. 36.* Magnif. P. Schmier *p. 2. de Matr. c. 4. n. 153.*

47) 2. Eadem mulier ex bonis suis secundo conjugii five inter vivos, five ultima voluntate relinquere plus non potest, quàm uni ex liberis prioris Matrimonij, & si hi non æquis portionibus instituti sint, quàm illi, cui minimum, modò legitimam illi reliquerit *l. hac editâli cit. pr. & l. cum apertissime 10. pr. c. b. tit.* idque

D. 82. n. 30. Canif. *in c. 1. cit. n. 2.* Engl *tit. de clandest. Despons. n. 8.* Pirhing *hic n. 16.* Schambog *n. 10.* Wiestner *n. 30.* Reiffenstuel *n. 34.* textum *c. cit.* solum intelligunt de Benedicente secundas nuptias, primis adhuc constantibus, vel existente dubio de morte prioris conjugis, cujusmodi benedicens etiam vi Trid. *sess. 24. c. 1. de reform. Matr.* suspensus est. Alij cum Abb. *in c. cit. n. 5.* respondent, esto, intelligeretur de Benedictione secundi Matrimonij legitime contracti, Pontificem eam poenam statuissè factò illi speciali, nec constitutum ibi Jus esse, ut ea poena sit ordinaria hujus delicti.

66. Habent tamen & ipse locum in Vidua fornicante.

67. &c. Non tamen ante Sententiam Judicis.

70. 71. Extenduntur etiam ad viduum fornicantem.

72. Licet, & validè à conjugè relinquatur Legatum conjugii, sub conditione, si non amplius nubat.

ideo, ne infano novi conjugis amore capta; pierasque facultates in eum effundat. Gloss. *in l. hac editâli cit. v. dividi.* Alex. de Nevo *in c. fin. cit. n. 8.* Sanch. *n. 3.* Gutier. *n. 24.* Laym. *concl. 2.* Palao *n. 2.* Gonzal. *n. 5.* Honor. *n. 5.* Wiestner *n. 33.* Reiffenstuel *n. 38.* Magnif. P. Schmier *n. 157.* cum cæteris *suprà.* Adidit, modò legitimam illi reliquerit; nam filio, cui minus legitimam relictum est, cum possit agere ad supplementum Legitimæ, videtur relictæ Legitima, & per consequens conjux secundi Matrimonij debet habere, quantum valet Legitima filii, five filius egerit ad supplementum Legitimæ, five non; quia suppleto à Lege fit ipso Jure. Honor. *n. 7.* qui *ibidem* notat, non prohiberi conjugem, ad secundas nuptias transeuntem, plus relinquere filijs natis ex secundo Matrimonio, quàm filijs primi, dummodo hos non fraudet legitimam.

3. Amittit Liberatorum tutelam *l. matres 2. & Auth. Sacramentum C. quand. mul. tutel. offic. & curatelam arg. l. quodsi nolit 31. §. quod in Procuratore 14. ff. de Adil. edit.* ita quidem, ut etiam novo marito mortuo, non recuperetur. Salycet. *in Auth. cit. n. 5.* Tiraquell. *de cessant caus. limit. 12. à n. 8.* Sanch. *D. 88. cit. à n. 4.* Perez *in C. quand. mul. tutel. offic. n. 3.* Gutier. *n. 25.* Laym. *concl. 2.* Palao *n. 2.* Gonzal. *n. 5.* Honor. *n. 8.* Wiestner *n. 34.* Reiffenstuel *n. 39.* Schmier *n. 160.* cum *cit.* Imò si Judice adito, tutorem filijs dari non petierit, & susceptæ tutelæ rationem reddiderit, soluto debito omni, incidit in pœnas omnes, impositas à Jure mulieribus, nubentibus intra annum luctus. *Auth. eisdem C. b. tit. & Novell. 22. c. 40. v. ideoque*, Salycet. *in Auth. cit. fin.* Sanch.